

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ROXANA ZELDEA

COLECȚIONARUL

Roman

Soarele abia se zărește printre jaluzele. Deschide ochii, simțindu-și pleoapele de plumb. Se uită în partea stângă a patului, pletele brune sunt așezate sistematic pe perna îmbracată într-un material simplu de culoare crem. Privește apoi în dreapta, chipul adormit al domnișoarei blonde nu trezește nicio senzație. Închide ochii, ploapele deodată devin ușoare, miroase a cafea proaspăt făcută, se aude *Nothing else matters* și sunetul linguriței în ceașca de cafea. Sunetul pașilor pe gresie și în ușă apare EA, cu ochii blânzi zâmbind, este îmbrăcată cu cămașa lui și poartă papuci de pluș roșii (contrastul amuzant îi provoacă un zâmbet).

Deschide ochii, chipul îi devine dur, pleoapele apasă greu, se ridică și pășește desculț pe gresia rece. Intră la duș, se lasă cuprins de stropii ce curg și simte cum doare al dracu' de tare golul din suflet. Oprește apa, iese, îmbracă halatul alb și pornește cu picioarele ude către bucătărie. Pornește filtrul de cafea, pune *Nothing else matters*, aprinde o țigară, toarnă lichidul negru într-o cană, adaugă o linguriță de zahăr, deschide fereastra, inspiră, se întoarce și, sorbind din ceașcă, privește la scaunul gol. Trage apoi cu poftă din țigară și simte cum lacrimile ce nu curg înțeapă.

Se aude ușa de la intrare cum se deschide și se închide apoi în liniște. Domnișoarele au plecat, iar el se așază pe scaun, mai ia o gură de cafea, trage din țigară și din aerul ferestrei deschise.

După jumătate de oră de relaxare se îmbracă elegant și merge la serviciu. Lucrează la o firmă de publicitate, a fost angajat ca model al unei reclame la parfum și a ajuns manager. Acum el alege și aprobă. Lucru care îi vine ca o mânășă. Se îmbracă aproape zilnic elegant, părul, însă, îl are aranjat răvășit, nici scurt, nici lung, atât cât să-i denote spiritul liber, barba și-o păstrează crescută de două zile, iar ochii căprui, ce la lumina soarelui își schimbă culoarea în verde, sunt în armonie cu tenul brunet.

Odată intrat în clădirea cu geamuri de sticlă este salutat din priviri de către bărbați. Doamnele și domnișoarele, în afară de expresiile de întâmpinare, râd, chicotesc. Le răspunde cu un zâmbet drăcesc și intră în birou. La câteva minute i se aduce cafeaua de către asistenta sa și este anunțat că are întâlnire cu domnișoara Ivan. Zâmbește cu subînțeles. Apoi răspunde:

– Mulțumesc, o aștept cu nerăbdare.

Domnișoara Ivan este cea care a îndrăznit să îl sfideze, să semneze un contract nefavorabil companiei, ba chiar să menționeze în ședință că a făcut asta la îndemnul lui. A ales să tacă atunci. Apoi, într-o dimineață, când încă mai erau singuri la birou, s-a apropiat de ea, i-a adulmecat parfumul, simțind tremurul femeii, a sărutat-o, a ridicat-o de pe scaun, a dus-o în brațe până la ușă, a lipit-o de aceasta și a făcut-o să se simtă femeie, ca la final să o poarte tot pe brațe către locul ei, să o așeze și să își ia fără prea multe explicații ziua liberă. Bineînțeles, domnișoara a schimbat biroul, dar, din păcate pentru ea și spre amuzamentul lui, se mai întâlnesc uneori.

Mesaj pe whatsapp: *tigrule, când ne mai vedem?*
Gândește un pic, nu-și dă seama cine e domnișoara și alege să răspundă mai târziu.

La scurt timp, cea pe care o aștepta bate la ușă, apoi intră. El e atent la chipul ei ce e pe cale să facă o grimasă.

– Ia un loc, simte-te ca acasă, dar să nu te dezbraci!
Imediat cer cafea, ceai, suc, apă, ce preferi...

– Nimic, răspunde ea aproape roșie la față de nervi.

– Perfect! Hai, dă-mi alea să le văd!

Femeia îi întinde hârtiile, el se uită peste ele, le aruncă pe birou, i se citește pe chip senzația de nemulțumire și zice:

– Ești nebună dacă tu crezi că o să aprob reclama asta, este o mizerie! Hai să fiu clar: am crezut că o să ai buna idee de a pleca. Mi-ai tras-o, ți-am tras-o, nu pleci ți-o mai trag! Cum nu m-ai impresionat altfel, ți-o mai trag doar profesional. Scuză-mi exprimarea de plumb! Drept urmare, aștept să îți iei corpul bine proporționat de fotomodel cu ceva carne pe el, părul roșcat și ochii tăi ca marea și să schimbi job-ul de bunăvoie, altfel o să am grijă să te concediez. Te-ai pus cu dracul, fată; de mi-ai fi fost loială, era bine, ba mai mult, dacă aveai argumente te respectam, te ajutam. Dar tu ce-ai făcut? Ai vrut să mă înfunzi și ai deschis cracii ca să te iert. Ca tine, draga mea, milioaane...
Încă nu ai ieșit?

Domnișoara Ivan iese, apoi intră fata care se ocupă de curățenie, îi umple ceașca de cafea zâmbind. El gustă cafeaua, îl frige, trănțește ceașca de birou, se strâmbă, apoi zice:

– De atâtea ori ți-am spus că îmi place cafeaua rece, ești incapabilă să poți reține un lucru atât de banal?!

– Atât de incapabilă sunt încât am grijă de mama bolnavă, îi dau medicamentele pe categorii și la ore distincte. Despre dumneavoastră nu numai că știu că vă place cafeaua rece, mai știu că preferați orezul chinezesc, sarmalele în foi de viță, am grijă să miroasă frumos în birou înainte să ajungeți, să fie aerisit, că vă place să lucrați ascultând muzică. Cafeaua este fierbinte pentru că abia am făcut-o, urma să fiți informat, deși se putea observa aburul. Merg să îmi redactez demisia, mă scuzați!

– Scuza-mă tu!

Fata îl privește apoi iese.

La scurt timp sună telefonul.

– Un domn care vrea să vă facă o propunere vă caută.

– Să intre.

– Bună ziua!

– Bună ziua! Cu ce pot ajuta?

– Numele meu este...

– Irelevant, scopul vizitei mai întâi!

– Am auzit că tu cânti unui public destul de larg, eu urmează să candidez la primărie, îți plătesc triplu dacă faci reclamă mie și partidului la concerte.

Râde zgomotos.

– Măi rahat cu nas, vezi-ți lungul acestuia!

– Cum îți permiți?!

– Simplu! Eu cânt pentru mame singure și copii orfani, pe care tu și cei de teapa ta i-ați lăsat în sărăcire... Decât să iau bani de la tine, merg la trei concerte în loc de unul.

– Nu te credeam așa demn...

– Mi-e silă de tine, miroși a mită și a târfe! A târfe poate miros și eu, dar eu le dau dracu', iar tu le urci pe scena

politică. Mai e un lucru care ne diferențiază: tu ai ajuns acolo pe pilele lui tac-tu, eu prin forțe proprii, pentru că tatăl meu a fost ca tine, genul care fuge de răspundere. Mi-aș dori să vă duceți amândoi tocmai la dracu'!

Politicianul pleacă, iar David își ia ziua liberă, cu indicații precise secretarei despre rezolvarea problemelor zilei respective. În drum spre casă se oprește la cerșetorul din colț să îi lase hrană și apă cerându-și scuze că nu mai trecuse de două zile. Se uită apoi la ceas, observă că este ora la care doamna Popescu iese la plimbare și se oprește la florarie să cumpere un buchet de crini. Când se apropie de casă, o vede pe doamna Popescu. Trece de gardul ce desparte strada de trotuar și privește amuzat la batrânica cochetă ce poartă un costum de stofă de culoarea vișinei, la rujul asortat costumului și buclele blonde prinse în coc.

– Of, mânca-l-ar mama, iar mi-ai luat crinii mei preferați! zice batrânica zâmbind. Ia-o, măi mamă, și tu ca omul pe alee, că riști să îți agăți pantalonii sărind gardul ăla.

– E mai amuzant așa, plus că eram nerăbdător să ajung la dumneavoastră.

Îi întinde mâna, iar batrânica îl ia de braț și pornesc la plimbare.

– Ți-am zis că mereu mi-am dorit să mă plimb cu un tânăr așa frumos ca tine? Parcă ai fi din filme. Nici înalt, nici scund, cu mușchi cât ai nevoie, ochii ăia căprui-verzi pe chipul brunet, părul netuns scurt, cu un deranj aranjat... Mânca-l-ar mama de frumos!

– Exagerați, doamna Popescu!

– Mă mir că nu ai și tu o fată ca lumea lângă tine.

– Sunt rare în ziua de azi, doamna Popescu, femeile. E plin de păpuși de porțelan ce așteaptă prințul în limuzină.

Nu sunt zgârcit, e doar o chestie de principiu. Vreau o femeie care să mă vrea pentru mine, nu pentru ce pot oferi.

- Ai dreptate, poate va veni și aleasa ta.
- Dacă nu în lumea asta, în cealaltă.
- Ești așa optimist!
- Realist. Mă însoțiți la un ceai? Știu un loc frumos.

Fac cinste.

- Tu faci cinste, iar eu mă simt păpușă de porțelan.
- Da, da... zice el, apoi râde zgomotos.
- Poate se ofilesc crinii dacă întârziem.
- Vă cumpăr alții!
- Aoleu, acum chiar că-s păpușă!

Râde iar zgomotos și o strânge pe doamna amuzantă la piept.

- Care este ceaiul dumneavoastră preferat?
- Verde. Am băut mereu, de aia mă țin bătoasă la 75 de ani. Al tău?
- De fructe, cu o linguriță de zahăr. Dacă e verde, să fie cu fructe sau vanilie.
- Atunci vom bea ceai verde cu vanilie, este delicios.
- Am hotărât!

Încântat de orele petrecute în compania bătrânei pe care deja o condusese acasă, odată ajuns în fața blocului observă un chip cunoscut și gândește: *vai, cum stă parcată pe dreapta cu farurile din față aprinse și ușile larg deschise! Ha, ha, bun parbrizul, dar de-ar ști că fără un portbagaj bine conturat îmi va fi indiferentă! Mmm, hai să mă apropiu că tot mă așteaptă, să văd de are motor și direcție bune, ca să o iau la drum lung... Iar dacă se și întoarce cu frâna de mână, e piesă de colecție!*

Când se apropie, fata îl întâmpină și zice:

- Ți-am dat mesaj pe whatsapp, răule, nu mi-ai răspuns.
- Așa este, am avut o zi plină, urma să îți răspund.
- Înseamnă că sunt binevenită.
- Ești, dar nu pentru mult timp, că sunt ocupat în seara asta, întâlnire de afaceri.
- Bun și așa; doar că te rog să nu fie prea scurt momentul.
- Am să sacrific un pic din timpul meu spre prelungirea clipelor cu tine.

Erau deja în lift și realizează că a uitat cum se numește fata. A zâmbit, gândind că nu o va striga pe nume. Pisi se potrivea buclilor ei blonde, nu foarte bogate, ochilor verzi și trupului fragil. În mod cert, dacă ea nu l-ar fi căutat, ar fi uitat-o fără remușcare, nefiind din tiparul lui preferat.

Fata a rezultat a fi eficientă, făcându-l astfel să-și amintească de ea. O cunoscuse câteva săptămâni înainte într-un bar din centru. La vremea aia s-a apropiat de ea, șoptindu-i din spate la ureche:

- Părului tău i-ar sta așa bine intins pe perna mea.
- Cu mine vorbești? se întorsese ea uimită, lăsându-l să îi vadă ochii mari, albaștri.
- Mhm, a răspuns el.
- Sincer, nu mă așteptam să mă abordezi.
- Cred că ești des solicitată, mă ghidez după rochia așezată pe formele apetisante. Să nu îmi zici că nu ai vrea ca părul tău să se relaxeze pe perna mea...
- Cam îndrăzneț!
- Cam ipocrită, te aștept la ieșire!

Și a venit, petrecând la vremea aia o noapte pe cinste, fiind și acum fericit că s-a repetat cu aceeași intensitate. La fel de cuminte a plecat, fără să facă scene. El deja fumează, ascultând muzică.

Au repetat scena, și-a luat porția fără să vrea desert și s-a pregătit de spectacol, după ce i-a chemat domnișoarei un taxi.

Este mândru de clipele petrecute, dar în mod sigur dacă EA ar fi fost acolo ar fi fost mult mai fericit.

A urcat pe scenă bucurându-se de faptul că spectatoarii, mai ales spectatoarele erau în număr mare. Cântă să ajute mamele singure și copiii orfani, nu se dorea vedetă, nu se voia un alt subiect de tabloid. Pe scenă se simte rege, întâlnește cu privirea fiecare domnișoară care îl privește apetisant și îi zâmbeste. Este conștient că trebuie să aleagă la final una dintre ele, că acestea se află acolo cu un motiv și că următoarele concerte vor avea succes dacă el le mulțumește cum se cuvine de fiecare dată. Nu se simte prost din cauza asta, ba chiar simte că ajută prin a se mulțumi pe sine. De fiecare dată, însă, în marea de femei pare a o zări pe ea, aparte, elegantă, privindu-l în ochi cu demnitate. Imaginile se pierd pe retină, este conștient că ea lipsește, *Sad but true* răsună în boxe și golul din suflet se simte la superlativ.

Dimineața următoare l-a întâmpinat însorită, iar trupul frumos încă dormea. Chipul femeii cu machiajul întins în jurul ochilor, mirosul de parfum nou, visele lui uitare pe scenă l-au făcut să se ridice pentru pregătirea cafelei. S-a trezit și femeia, care a zis zâmbind:

– Mmm, ce bine că e liniște și nu miroase a cafea, urăsc gălăgia și cafeaua!

– Hmm, urmează să miroasă a cafea, draga mea, muzica se va auzi destul de tare în scurt timp, așa că, până începe nebunia, poți pleca!

– Nu mai bine rămân aici cu mine?

– Mai bine nu! Hai, fii bună și pleacă singurică!

A plecat la bucătărie, a pus de cafea. Nebun de alb a început să se audă și a zis ca pentru sine:

– Ce bine de ai exista, regină, aș avea pentru ce lupta, pentru cine simți...

Și-a închis telefonul după ce i-a trimis mesaj doamnei care îl ajuta la curățenie să nu vină în ziua respectivă și pur și simplu a ascultat muzică și s-a uitat la filme întreaga zi.

Seara următoare un nou concert, o nouă femeie. Modul în care se pierduse aceasta sub efectul atingerilor lui îi hrănise al dracu' de tare egoul. A privit-o și a analizat-o cum trăia fiecare moment, a parcurs actul după cerințele acesteia, dar fără mângâiere, fără îmbrățișări sau săruturi lungi... Totul ca la carte, sistematic, fără suflet și totuși femeia i-a mai cerut din nou și din nou...

Dimineața l-a găsit singur, femeia plecase deja. Un mesaj pe telefon l-a trezit din somn. Se ridică din pat, citește mesajul: *A murit aseară. Soția lui abia m-a anunțat, azi e înmormântarea la cimitirul...* Preț de câteva clipe și-a pierdut echilibrul. Amintirile curg, amintirile lipsei. Se apropie de șifonier, simte lacrimi ce nu vor să curgă, deschide ușile

și scoate cămașa neagră de pe umeraș, pantalonii negri eleganți, sacoul de aceeași culoare. Sună la florărie și comandă coroana care să conțină mesajul: *În amintirea celui ce nu a fost, regrete eterne...* Exagerează cu parfumul ca și când decedatul și-ar face simțită prezența lângă el mirosind a stârv.

Intră în cimitir măreț, purtând coroana cu demnitate. Oamenii îl privesc surprinși, mai uimiți par după ce citesc mesajul. Ajunge aproape de sicriu, privește defunctul și zice printre lacrimi:

– În sfârșit te afli în starea ta naturală de non-existență. Ai fi putut să fii tatăl meu, nu doar să mă arunci așa de pe țeavă și să pleci. Ai fi putut să mă ridici după ce am căzut, să mă cerți, să mă susții, ai fi putut face orice, dar să fi fost acolo...

Lasă coroana la capătul sicriului, se întoarce, pune căștile în urechi, *The unforgiven* îi îmbie auzul. Își amintește cuvintele mamei pe patul de moarte: *să ai grijă de tine, să fii asemenea unui copac cu trunchiul de piatră, să lași pe crengi să crească ghimpi, astfel încât păsările cerului să nu-ți poată distruge mugurii!* Iese din cimitir, simte o lacrimă pe obraz, o lasă să fie luată de vânt. Nu vrea să se ducă acasă, dar nici în vreun local, nici la serviciu. Se plimbă pe străzi mult timp, deja nu mai știe în ce parte a orașului se află.

Este deja târziu și se află pe aleea principală a unui parc asemenea unui copac pe care nu l-ar putea doborî nicio furtună, doar băncile goale și frunzele mișcate de vânt îl însoțesc. Stă drept, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, *Nebun de alb* se aude în căști, ochii sclipesc în lacrimi ce nu vor să curgă. Burnița rece îi atinge chipul. Viața și-a lăsat amprenta, în suflet, pe chip, i-a luat tot, iar el alege să reia deopotrivă de acolo de unde poate, orice. Se vede un câine departe, iar el cu mintea pictează o femeie cu rochie roșie mișcată de vânt, care împarte în jurul ei parfumul dulce-fresh (inspiră), are ochii blânzi, expresie puternică. Vine spre el ca o himeră, ca și când întâlnirea ar duce la o explozie, ca și când odată uniți lumea s-ar dizolva și ar rămâne doar ei și cerul. Aprinde o țigară și se apropie de câinele așezat lângă o bancă, trage tutunul, apoi zice scoțând fumul pe nas.

– Ce zici, prietene, mai sunt alții ca noi pe lumea asta? (câinele scoate un lătrat subțire). Ar trebui să te iau acasă. Tu mă înțelegi. Te iau cu mine, dar de mâine te duc la serviciu, o să ne vedem zilnic. Acasă primesc adesea musafiri. Hai!

Și câinele îl urmează...

– Intră, amice, primul lucru, vom face baie, miroși urât (se strâmbă). Uite ce ochi ai, te uiți la mine blând acum! Așa-i că în general te repezi la oameni la întâmplare să arăți că ești dur, înainte să te lovească? Cunosc sentimentul